

også i den forrige debat, har understreget spørgsmålet om at kæde sprog og kultur sammen. Derfor er jeg også meget enig i det, Socialdemokratiet har skitseret, nemlig vigtigheden af, at man får bøgerne ud til børn så tidligt som muligt, og at der bliver givet børn og unge og for den sags skyld også voksne tid til ro og fordybelse, så man også får mulighed for at læse de gode bøger. Vi mener, at man skal se på litteraturen ud fra den værdi, den har i sig selv.

Men når vi nu i dagens debat har diskuteret biblioteksafgift og regeringspartierne har efterlyst oppositionens svar på, hvad man vil gøre, når man skal prioritere, vil jeg gerne komme med et alternativt bud, også til hr. Jens Rohde, hvis hr. Jens Rohde vil lytte: Jeg er meget enig med regeringen i, at man altid er nødt til at prioritere, for man kan ikke bare sige, at pengene kommer væltende ned. Men hvis man nu tog udgangspunktet i det, der er den faktiske virkelighed for litteraturen set med samfundets øjne, med statens øjne, med finansministerens øjne, er vi jo i den situation, at det bedste, man kunne forestille sig, er, at der var flere biblioteksafgiftsmodtagere, og at staten gav mere i biblioteksvederlag.

Hvorfor nu det? Jo, den form for prioritering mener jeg er den samfundsøkonomisk klogeste. Man skal opfordre til at skrive noget mere og dermed også lade biblioteksafgiftsbeløbet stige. Og hvorfor? Jo, fordi litteraturen i Danmark er en nettoindtægtskilde. Staten tjener jo mere end forfatterne, hver eneste gang der bliver langet en bog over disken. Litteraturrådet har beregnet, at der er en nettogevinst for staten på 300 mio. kr. på litteratursalg, så derfor skal man da ikke være bekymret, når der kommer flere bøger på bibliotekerne, eller være bekymret, når der kommer flere biblioteksafgiftsmodtagere, tværtimod. Så skal man være glad.

Hvis man fokuserer på penge, som den nuværende regering gør, skulle der være små eurotegn i øjnene på Venstres ordfører, og han skulle sige: Her! Litteraturen bidrager til samfundsøkonomien, så derfor ser vi helt anderledes på det – ikke ud fra de økonomiske bevæggrunde, men på grund af den afledte sidegevinst. Det væsentlige ved litteraturpolitikken og forfatterens arbejdsvilkår er jo, at det bidrager til at berige samfundet.

Angående den smagsdommerdebat, der har været om, hvilken type litteratur der er bedst, vil jeg godt afslutningsvis komme frem med noget, der har undret i hvert fald mig meget. En af avi-

serne har en ugentlig rubrik, hvor man spørger en eller anden kendt person om forskellige ting, og et af spørgsmålene var: Hvilken bog var den første, du læste? De fleste på venstrefløjnen siger Robin Hood, og de fleste på højrefløjnen siger også Robin Hood, men deres helt er sheriffen fra Nottingham. Men i virkeligheden er det jo forkert, for hvad er den første bog, vi alle sammen kan huske? Det er ABC'en – en skolebog, som danner grundlag for, at vi kan få glæde af de bedste skønlitterære værker. Det er en fagbog, det er en skolebog, og derfor kan man ikke skelne og sige, at noget er bedre end noget andet, for alle litteraturens genrer er hinandens forudsætninger.

Derfor mener jeg, det er utrolig vigtigt, at man stopper smagsdommerdebatten. Det er i hvert fald meget forfælt at gå ind i en sådan debat om, hvilke typer forfattere der er mere værd end andre, for litteraturen er samlet set til gavn for samfundet. Genrerne har hver deres funktion, og samlet set er det en åndelig gevinst for os alle sammen, og det er faktisk også en økonomisk gevinst for ikke mindst staten.

Naser Khader (RV):

Jeg kan på mange måder blot gentage de ting, jeg sagde om regeringens kulturpolitik.

Kl. 16.35

Det Radikale Venstre er ikke enig i regeringens besparelser på litteraturområdet, og vi har været stærkt uenige i det aftalebrud, som regeringen begik ved at beskære biblioteksafgiften. Man må overveje, om kulturministeren overhovedet har sat sig ind i, hvad der kendetegner forfattervirksomhed, og hvilke vilkår de fleste forfattere har, før de slår igennem.

Litteraturen er en meget vigtig del af vores demokrati, kultur og identitet. Vi har en glimrende biblioteksordning, der gør litteraturen tilgængelig for hele befolkningen, og den skal vi værne om. Men derfor bliver vi også nødt til dels at støtte de danske forfattere frem for at beskære de ordninger, der skal tilgodese dem, såsom Statens Kunstfond, og dels bliver vi fortsat nødt til at kompensere forfatterne over biblioteksafgiften.

De frie markedskræfter kan ikke i sig selv bringe os en litteratur, der er baseret på kvalitet. Ca. 30 pct. af de såkaldte professionelle forfattere, som kulturministeren hele tiden refererer til, tjener faktisk under 50.000 kr. om året, og for de unge kunstnere, der forsøger at etablere sig som forfattere, og som må supplere indtægten på alle